

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 29. dubna 2014 **odvolání státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1** v trestní věci obžalovaného Karla Randáka, nar. [redacted] a obžalované [redacted], nar. [redacted], proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. října 2013, sp.zn. 6T 58/2013, a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **z a m í t á** .

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem obvodního soudu byli obžalovaný Karel Randák a obžalovaná [redacted] podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěni obžaloby Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 18.3.2013, č.j. 2ZT 237/2012 - 86, která jim kladla za vinu, že:

obžalovaná [redacted], jako tehdejší asistentka vrchní ředitelky Kabinetu předsedy vlády České republiky poškozené Mgr.Jany Nagyové, k jejíž pracovní náplni jako referentky odborného zabezpečení činnosti vlády České republiky rovněž patřilo přebírání výplatních lístků poškozené, a která za tímto účelem jako jediná v rozhodné době obdržela od poškozené plnou moc, v přesně nezjištěný den během trvání svého pracovního poměru v období od 1.2.2011 do 31.12.2011, s ukončením pracovního zařazení na pozici asistentky vrchní ředitelky Kabinetu předsedy vlády České republiky ke dni 18.12.2011, měla převzít na pracovišti pokladny Úřadu vlády České republiky, se sídlem nábr. Edvarda Beneše 4, Praha 1 - Malá Strana, výplatní lístky poškozené Mgr. Jany Nagyové, za měsíc leden 2011 a březen 2011, obsahující osobní údaje poškozené, shromážděné o poškozené v souvislosti s výkonem povinností zaměstnavatele - Úřadu vlády České republiky, se sídlem nábr. Edvarda Beneše 4, Praha 1 - Malá Strana, zejména jméno, příjmení, údaje o zdravotní pojišťovně, osobní číslo, údaje o zaměstnavateli, údaje o platu, příplatcích, náhradách, výši odměn, kdy v souhrnu se jedná o informace, týkající se určitého subjektu - poškozené Mgr. Jany Nagyové, neboť poškozenou lze na základě těchto údajů přímo i nepřímo identifikovat, a následně tyto výplatní lístky

poškozené, po předchozí dohodě, ačkoliv jako zaměstnanec Úřadu vlády České republiky měla vedle interních předpisů zaměstnavatele a zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně v ust. § 303, stanovenou povinnost mlčenlivosti o osobních údajích, zakotvenou v ustanovení v § 15 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, měla předat za účelem zveřejnění v médiích v průběhu měsíce prosince 2011 v kavárně Pause Café, v ul. Na Poříčí 26, Praha 1, obžalovanému Karlu Randákovi, který tyto výplatní listky poškozené měl převzít s vědomím, že je obžalovaná měla získat ve svém zaměstnání na Úřadu vlády České republiky, a poté tyto výplatní listky měl neúspěšně nabízet v přesně nezjištěný den šéfredaktorovi serveru Česká pozice Štefanu Lékovi, nar. , přičemž posléze oba výplatní listky v přesně nezjištěný den, na přesně nezjištěném místě za účelem jejich zveřejnění, tyto měl předat neznámé osobě z internetového deníku Insider, který je provozován spol. Centrum Holdings, s.r.o., IČ: 252 73 663, se sídlem Jankovcova 1037/49, 17 00 Praha 7 s tím, že dne 16.1.2012 byly oba výplatní listky poškozené zveřejněny na síti Internet, právě v internetovém deníku Insider, na internetových stránkách www.denikinsider.cz, v důsledku čehož mělo být poškozené Mgr. Janě Nagyové závažným způsobem zasaženo do soukromí a osobního života, neboť poškozená se poté stala veřejně známou, ačkoli není veřejnou osobou, výrazně se měla zhoršila její pověst a mělo dojít k poškození na cti, lidé ji do současné doby poznávají na ulici, kdy často má docházet k osočování poškozené na veřejnosti ze strany neznámých osob, má být pravidelně ze strany neznámých osob bezdůvodně žádána o finanční výpomoc, má mít obavy z vydírání své osoby, má se stávat terčem nadávek a nepříjemných poznámek, což mají zažívat i dcery poškozené, kdy tedy předmětné zveřejnění mělo mít dopad i na rodinné poměry poškozené Mgr. Jany Nagyové, čímž jí měla být způsobena pro ni a jí blízké osoby citelná újma na právech, tedy, že měli společným jednáním úmyslně porušit státem uloženou povinnost mlčenlivosti tím, že měli neoprávněně sdělit a zpřístupnit třetí osobě osobní údaje, získané v souvislosti s výkonem svého zaměstnání a způsobit tím vážnou újmu na právech a oprávněných zájmech osoby, jíž se osobní údaje týkají, přičemž takový čin měli spáchat veřejně přístupnou počítačovou sítí, čímž měli spáchat přečin neoprávněného nakládání s osobními údaji podle § 180 odst. 2, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě, tedy řádně a včas, státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 odvolání v neprospěch obžalovaného Karla Randáka a v neprospěch obžalované . Soudu I. stupně vytýká zejména následující skutečnosti. Uvádí, že v části odůvodnění citovaného rozsudku si obvodní soud vzájemně protiřečí, zároveň má státní zástupkyně pochybnosti o důvodech zproštění a jejich korektnosti. Odvolatelka má za to, že nalézací soud rozhodnutí učinil v rozporu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu, když beze zbytku uvěřil obhajobě obžalovaných a naopak v rámci

hodnocení důkazů nevěnoval pozornost těm částím výpovědí či dalších důkazů, které tvrzení obžalovaných vyvracejí. Státní zástupkyně dále uvádí, že vina obou obžalovaných je prokázána zejména výpovědí svědkyně, resp. poškozené Jany Nagyové, nyní Nečasové, která popsala změnu v chování okolí ke své osobě a okolnosti, kterými se cítila být dehonestována. Taktéž označila obžalovanou jako osobu, která její výplatní pásky vyzvedávala. Soud I. stupně tuto výpověď poškozené označil za věrohodnou a není proto důvodu jí nevěřit. Následně se obžalovaná setkala s obžalovaným, i když ten uvádí, že spolu hovořili ohledně zájmu obžalované o práci, resp. zaměstnání v jeho nadaci a obžalovaná následně svou výpověď odepřela. V této souvislosti je ale nutno poukázat zejména na časový sled událostí, který s celou věcí zjevně souvisí. Taktéž se státní zástupkyně domnívá, že bylo třeba vyslechnout jako svědka RNDr. Nečase, který v přípravném řízení uvedl, že mu svědek, tedy novinář I. Léko sdělil, že údaje obdržel od obžalovaného, avšak následně svědek Léko výpověď odepřel. Z těchto důvodů měl být svědek Nečas vyslechnut. Vina obžalované je dle odvolatelky prokazována i svědeckými výpověďmi jednotlivých pracovníků Úřadu vlády ČR, zejména mzdových účetních. Tato fakta jsou též doložena písemnostmi z Úřadu vlády ČR, zejména etickým kodexem, pracovní smlouvou, pracovním řádem a dalšími. Státní zástupkyně má za to, že zveřejněním těchto informací vyplývajících z výplatních pásek došlo k způsobení vážné újmy na právech osoby tak, jak má na mysli díkce daného přečinu. Domnívá se, že rozsudek soudu I. stupně není správný, že nebylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, přičemž soud toliko zvýraznil důkazy svědčící ve prospěch obžalovaných a naopak pominul důkazy je usvědčující či svědčící v jejich neprospěch. Dále má státní zástupkyně za to, že jednáním obžalovaných došlo k naplnění všech znaků žalovaného přečinu podle § 180 odst. 2, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku s tím, že došlo k vážné újmě na právech jiných osob. S ohledem na výše citovaná fakta státní zástupkyně navrhuje, aby zdejší odvolací soud napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a věc vrátil obvodnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroku, proti němuž bylo podáno odvolání a dospěl k závěru, že odvolání státní zástupkyně není důvodné.

Zdejší odvolací soud v první řadě konstatuje, že řízení v této trestní věci není zatíženo procesní vadou, která by se projevila ve zkrácení práva obžalovaných na jejich obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů, ať ve stadiu přípravného řízení nebo před soudem v hlavním líčení. Je zřejmé, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu byla provedena naprostá většina potřebných a reálně dosažitelných důkazů, které mohly k objasnění skutkového stavu věci přispět a

nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro své věcně správné rozhodnutí. Se stejnou pečlivostí byly objasňovány okolnosti svědčící proti obžalovaným, jakož i okolnosti svědčící v jejich prospěch a shromážděné důkazy pak obvodní soud důsledně hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech a následně byla učiněna logicky odůvodněná skutková zjištění a objektivní zhodnocení vyústilo ve výrok o zproštění obžaloby obžalovaného Karla Randáka a obžalované Pokud tedy v tomto případě nalézací soud v souladu s jednou ze stěžejních zásad našeho trestního řízení, tedy zásadou volného hodnocení důkazů, dospěl k výše uvedenému verdiktu s tím, že provedené důkazy mu k bezpečnému prokázání viny obžalovaných ve smyslu napadeného rozsudku, resp. ke zjištění, že vůbec došlo k trestné činnosti, plně nepostačují, nemohl městský soud do této individuální rozhodovací pravomoci a závažné individuální odpovědnosti obvodního soudu za spravedlivé a zákonné rozhodnutí jakkoliv zasahovat, bylo-li při rozboru těchto důkazů postupováno podle shora citovaného procesního ustanovení a v souladu se zásadami obecné logiky, což je nepochybně tento případ. Odvolací soud by totiž nemohl podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit ani tehdy, kdyby snad sám na základě svého vlastního přesvědčení eventuálně chtěl některé důkazy hodnotit s jinými reálně v úvahu přicházejícími závěry. Vyhodnocení důkazů totiž výlučně spadá do kompetence a domény toho soudu, před kterým jsou důkazy prováděny, tedy soudu I. stupně a odvolací soud je tímto hodnocením vázán, jak plyne z ustanovení § 263 odst. 7 tr. řádu.

Vzhledem k těmto skutečnostem je třeba plně akceptovat, že obvodní soud o trestné činnosti obžalovaných, resp. vůbec o tom, že ke spáchání trestné činnosti jako takové vůbec došlo, má zásadní pochybnosti a v zájmu stručnosti je možno na jeho racionální odůvodnění napadeného rozhodnutí, které jinak splňuje i všechny náležitosti na ně kladené ustanovením § 125 tr. řádu, odkázat a s tímto se senát zdejšího soudu v plném rozsahu ztotožňuje. Nalézací soud bezpečný základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o nevině stran zmíněného jednání u jmenovaných získal po logickém zhodnocení před ním provedených důkazů, když jeho vnitřní přesvědčení bylo přitom založeno na bezprostředních dojmech získaných z vystupování obžalovaných, poškozené a svědků v hlavním líčení a stranou neponechal ani skutečnosti zjištěné a vyplývající ze shromážděných a provedených listinných důkazů. Správně učiněná skutková zjištění nalézacím soudem byla následně řádně právním způsobem vyhodnocena a správně normativně posouzena.

Závěrem k těmto všem výše projednávaným otázkám napadeného rozsudku obvodního soudu, resp. k projednávanému odvolání státní zástupkyně proti tomuto rozsudku považuje zdejší odvolací soud za nutné podotknout a uvést ještě v souvislostech svých úvah a myšlenkových postupů následující skutečnosti s tím,

že připomíná, jak již bylo výše zmíněno tu okolnost, že jinak se lze obecně v dalších konsekvencích v plném rozsahu ztotožnit s adekvátním a detailním odůvodněním rozhodnutí, které učinil obvodní soud.

Pokud se týká otázky navrhovaného doplnění dokazování, resp. navrhovaných důkazů státním zastupitelstvím, a to v daném případě návrhu na provedení výpovědi svědků Nečase a Léka, dospěl senát zdejšího odvolacího soudu k závěru, že tyto výpovědi se jeví jako nadbytečné, resp. v podstatě by žádným způsobem nemohly věc a rozhodování soudu ani pozitivně ani negativně ovlivnit. Co se totiž týká výpovědi svědka Nečase, je zjevné a plyne to i z dalších důkazů, že v daném případě by se skutečně jednalo, jak již vyplývá i z písemného návrhu státní zástupkyně, o zprostředkovanou výpověď o tom, co svědek vnímal, resp. slyšel z doslechu, v tomto případě údajně od svědka Léka. V souvislosti právě s touto skutečností, tedy s výpovědí svědka Léka, který v trestním řízení odepřel vypovídat v podstatě ze dvou zákonných důvodů, se jeví požadavek na tyto dvě / rozuměj jak svědka Nečase, tak i svědka Léka / navrhované svědecké výpovědi jako zcela nadbytečný, který s ohledem na postoj svědka Léka nemůže dále nijak k objasnění věci přispět. Je sice pravdou, že soud I. stupně dle názoru městského soudu nijak detailně a blíže, jak by jinak v případě jiného svědka bylo nepochybně zapotřebí, nezkoumal skutečné rodinné vazby, tedy údajně mezi manželkami svědka Léka a obžalovaného tak, aby řádně zjistil, zda zde mezi nimi skutečně byly splněny všechny zákonné podmínky § 100 tr. řádu pro odepření svědecké výpovědi, což by jinak samozřejmě bylo značně významné, avšak s ohledem na druhý zákonný důvod k odepření výpovědi, který svědek Léko využil, tzn. fakt, že využil ustanovení té části tiskového zákona, resp. dané zákonné úpravy, která mu umožňuje nesdělít údaje o osobě s kterou komunikoval v rámci své novinářské profese a tak i v případě, že by byly obvodním soudem při podrobnějším zkoumání věci i zjištěny důvody vylučující aplikaci odepření výpovědi svědka Léka ve smyslu ustanovení § 100 tr. řádu z důvodů rodinných vazeb, je zde stále ještě oprávnění tohoto svědka, které využil, a to oprávnění o odmítnutí výpovědi v souladu s ustanovením tiskového zákona. Tolik snad tedy k otázce, z jakých důvodů považuje zdejší soud za nadbytečné doplnění dokazování o výsledky uvedených dvou osob.

Senát zdejšího soudu opětovně konstatuje, že veškeré důkazy, které provedl prvostupňový soud, jsou dle názoru Městského soudu v Praze víceméně kompletní a nutno znovu připomenout platný zákonný stav, že je zcela výsostným právem nalézacího soudu nebo soudu, který důkazy provádí a před kterým jsou tyto prováděny, aby tyto důkazy sám hodnotil, přičemž s tímto hodnocením se Městský soud v Praze, jak již bylo výše vícekrát uvedeno, zcela ztotožňuje.

Zásadní otázkou, kterou považuje odvolací soud za velmi důležitou a kterou se zjevně přípravné řízení, resp. i případné další řízení, příliš nezaobíralo, resp. ji nepovažovalo za potřebnou či nijak klíčovou a naopak se spíše orgány činné

v trestním řízení v převážné míře a nadbytečně soustřeďovaly na to, kdo, komu a co předal či mohl předat a tak podobně, je ale otázka, zda žalovaným jednáním došlo ke spáchání všech zákonných znaků přečinu, resp. se vůbec jedná o trestnou činnost nebo se o trestnou činnost ve skutečnosti nejedná. Je skutečně zapotřebí v průběhu trestního řízení v první řadě zkoumat, zda došlo ke spáchání trestného činu a následně řešit otázku, kdo ho spáchal, resp. otázku pachatele trestného činu, a to proto, že pokud bude zjištěno, že určitým jednáním nedošlo vůbec ke spáchání trestné činnosti, o proto nemůže být ani později nikdo označen za pachatele, resp. osoba či osoby, které určité jednání sice učinily, které ale není trestným činem, nejsou a nemohou být pachateli trestné činnosti. V daném případě, když reálně zhodnotíme obsah, resp. originál inkriminovaného vytištěného výplatního lístku či výplatních lístků poškozené, zjistíme, že kromě jejího jména a příjmení a dále různých údajů, týkajících se mzdy, odměn, daňových, zdravotních a důchodových náležitostí, obsahuje toliko osobní (nikoliv rodné) číslo poškozené, které má přiděleno u svého zaměstnavatele a dále informaci o zdravotní pojišťovně, v jejím případě o Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, která je naprosto největším obdobným subjektem v České republice zabývajícím se zdravotním pojištěním obyvatel a dle názoru senátu zdejšího soudu zde (tedy na výplatním lístku) nejsou žádné informace, fakta či okolnosti, jejichž zveřejnění by mohlo jakýmkoliv způsobem poškodit, omezit či prostě jiným negativním způsobem na někoho (v daném případě na poškozenou) dopadnout či dehonestovat tak, jak to vyžaduje ustanovení § 180 tr. zákoníku. Údaj o Všeobecné zdravotní pojišťovně je informace, resp. více či méně nic neříkající údaj vztahující se téměř k jakékoliv osobě, který i s ohledem na skutečnost, že naprostá většina pojištěnců zdravotních pojišťoven je registrována právě u této zdravotní pojišťovny, nepochybně nemůže na žádnou osobu nic pozitivního a zejména ani negativního vyzradit či ukázat. Pokud se týká osobního čísla, má toto v zásadě přiděleno každý zaměstnanec na pracovištích, kde zaměstnavatel zaměstnává větší počet osob, přičemž se toto osobní číslo se změnou zaměstnání mění a rozhodně se nejedná o údaj, který by byl ve své kvalitě či vypovídací hodnotě snad srovnatelný např. s datem narození a už vůbec ne např. s údajem o rodném čísle. Dále k otázce jednotlivě vypsanych mzdových položek, které jsou ve výplatním lístku rozvedeny, je nutno uvést, že následně po zmíněných událostech došlo k plošnému zveřejnění platů pracovníků Úřadu vlády ČR a proto i v tomto konkrétním případě je společenská škodlivost, která by jinak byla vyžadována pro naplnění znaků skutkové podstaty přečinu tak, aby to bylo v souladu s úpravou trestního zákoníku, v podstatě nulová. Argumentace státní zástupkyně ohledně faktu, že vůči osobě poškozené mělo dojít ze strany jiných osob k dotazům na možnost vypůjčení peněz či různým narážkám typu „Ty na to máš“ apod. městský soud uvádí, že určité signály a informace, které mohou vést různé žadatele k takovýmto žádostem, nevzniknou nepochybně pouze v souvislosti s dílčím zveřejněním výplatní pásky poškozené, ale mohou zcela jistě vyplynout i z celkového způsobu života dotyčné osoby, jejího postavení v zaměstnání, které je známé i např. ze způsobu jejího bydlení, lokality domu i v souvislosti např. s požadavky na nájemné v dané lokalitě, s vlastnictvím

určitého typu a druhu vozidla apod. a všechny tyto okolnosti ve svém souhrnu mohou samozřejmě případně nasvědčovat více či méně přesně určité výši legálního příjmu konkrétní osoby či alespoň obecně v základních rysech podávat informaci, byť neurčitou o výši příjmu daného zaměstnance, takže v tomto žalovaném případě nedošlo k odhalení žádných podstatných informací, nešlo o nějakou závažnou záležitost či informaci typu zdravotní či jiné soukromé povahy, která by mohla někoho dehonestovat, snižovat jeho vážnost, vystavovat někoho určitému tlaku např. v souvislosti se zdravotním stavem apod. V projednávaném případě je tedy možno se ztotožnit s názorem, že uvedeným jednáním nedošlo ke spáchání trestné činnosti, resp. naplnění zákonných znaků žalovaného přečinu a důvod pro zproštění obžaloby ve smyslu § 226 písm. b) tr. řádu u obou obžalovaných je proto jednoznačně dán.

Městský soud v Praze současně oproti názoru odvolatelky, resp. referujícího státního zástupce, nevidí žádný důvod, proč by měla být považována část výpovědi poškozené za neprocesní, je zcela samozřejmé, že výpověď v přípravném řízení, která byla učiněna v diametrálně jiných podmínkách / vypovídající osoba v té době byla na svobodě, ve svém zaměstnání apod. /, kdežto v průběhu hlavního líčení vypovídala poškozená jako osoba, která byla k soudu přivezena eskortou z výkonu vazby v její trestní věci a nepochybně i obsah její svědecké výpovědi, kterou v této osobní situaci učinila, bude asi poněkud jiný než v přípravném řízení a to nejen pro časový odstup, přičemž výpověď v hlavním líčení je spíše nekonkrétní a neurčitá a mohla být / včetně jejího obsahu / ovlivněna i těmito souvislostmi. Mimo to s výjimkou skutečnosti, že poškozená byla žádána o půjčku různými lidmi, tak žádné jiné negativní faktory ve vztahu k její osobě zmiňovány nebyly. V této souvislosti se jeví, zejména ze strany orgánů přípravného řízení a státního zastupitelství, jako velmi zajímavý fakt, že i přesto, že je to zmiňováno a zvýrazňováno dokonce přímo ve skutkové větě, nebyla žádným způsobem dokazována či prokazována, tedy s výjimkou výpovědi poškozené, jakákoliv újma údajně způsobená jejím dcerám, kterou je ve skutku argumentováno a žádný důkaz v této záležitosti nebyl vůbec proveden.

Pokud zdejší odvolací soud v souladu se závěry soudu nalézacího došel k závěru, že vlastně s ohledem na obsah informací uvedené výplatnice či výplatního lístku, tedy skutečností výše popsanych, se nejedná o trestnou činnost, tak následně je potom již vcelku druhotné, kdo, co, komu, jak předal či nepředal, zveřejnil apod. Bylo tedy celým dosavadním provedeným trestním řízením zjištěno, že výše popsany obsah výplatních lístků byl zveřejněn. Z výpovědi celé řady svědků a z listinných materiálů vyplynulo, přičemž se jedná zejména o výpovědi svědkyň objektivní povahy, o jejichž věrohodnosti nemá zdejší soud důvod pochybovat, hlavně výpovědi mzdových účetní Úřadu vlády ČR apod. a bylo zjištěno, že až do celé události, tedy zveřejnění obsahu výplatní pásky poškozené, nebyla v zásadě tato otázka, tedy obsah výplatnic a manipulace s nimi považována za nijak důležitou či

podstatnou záležitost, přičemž v případě předávání těchto výplatních lístků nebylo nic evidováno, podepisováno apod. Výplatnice jmenované poškozené vždy přebírala dotyčná asistentka. Dokonce z některých výpovědí vyplývá, že v některých případech jedna osoba přebírala výplatnice pro celou řadu jiných osob z jednotlivých oddělení či odborů. Dokonce i poškozená uvádí, že výplatnice jí ponechávaly asistentky volně v kanceláři, založené v nějakých deskách nebo na jejím stole, přičemž jedním dechem zároveň potvrzuje, že v uvedené kanceláři se volně pohybovala i celá řada jiných osob, jako např. číšníci, servírky, pracovníci úklidu a ostrahy, přičemž tedy nebylo žádným jednoznačným způsobem prokázáno, že by snad pouze toliko obžalovaná se nemohla takového jednání dopustit a že by jen ona měla k tomuto materiálu přístup a je zde skutečně řada pochybností o tom, že kromě obžalované se takového jednání mohla teoreticky dopustit i celá řada dalších blíže neztotožněných osob. V této souvislosti je možno poukázat i na fakt, že současně není procesně nijak prokázána ani vazba mezi obžalovanou a obžalovaným ve vztahu k předání těchto věcí. Shoda panuje toliko v podstatě na tom, že se několikrát sešli na schůzce, přičemž důvodem byl zájem obžalované, která hledala zaměstnání, přičemž této skutečnosti není důvodu nevěřit. Odvolací soud se v této souvislosti musí pozastavit nad otázkou, kterou navrhuje a zmiňuje ve svém odvolání i státní zástupkyně, tedy nad otázkou existence deseti kusů fotografií založených ve spisovém materiálu dokumentující setkání mezi obžalovaným a obžalovanou. V daném případě je tedy nutno vyjádřit vysoké pochybnosti ze strany Městského soudu v Praze především o procesní způsobilosti a hlavně o zákonnosti pořízení těchto důkazů, když tato schůzka, na které mělo údajně dojít k předání materiálů obžalovanou obžalovanému, dle názoru obžaloby, byla zadokumentována v reálném čase ve kterém mělo dojít k předání uvedených materiálů mezi obžalovanou a obžalovaným a je tedy otázkou, jak a v jaké souvislosti se dokumentující orgány o této skutečnosti dozvěděly, tedy o páčání trestné činnosti, když takto přímo dle svých zjištění dokumentovaly případnou trestnou činnost, přičemž ze spisového materiálu nevyplývá, jakým způsobem či v jakém řízení byly tyto fotografie pořízeny, zda souvisí s touto trestní věcí či s jinou apod. Je tedy znovu s podivem, jak to, že někdo v době pořizování těchto fotografií věděl, že tyto mají potvrzovat údajnou trestnou činnost či podobně, přičemž vztah těchto údajných důkazů k danému spisovému materiálu v této tr. věci není nijak provázán ani doložen. V zásadě se však ale na závěr možno vyjádřit v tom smyslu, že i uvedené předložené fotografie neprokazují nic jiného, než toliko dokumentují skutečnost, že obžalovaný a obžalovaná se vzájemně sešli na schůzce v nějaké kavárně či restauraci, mluví spolu, usmívají se na sebe, následně se rozloučí a rozejdou, přičemž opět zde kromě výpovědi obžalovaného neexistuje žádný jiný důkaz o tom, o čem jednali, co bylo obsahem tohoto setkání apod.

K poslední zásadní skutečnosti v celé věci je možno uvést, že svědek Léko využil svých zákonných oprávnění a z těchto důvodů tedy řetězec informací o tom, že by bylo zjištěno, kdo ho informoval, kdo mu co předával apod., je narušen a

následně tedy vazba ke zjištění konkrétního pachatele v dané věci tedy není. V této souvislosti nelze než nepřipomenout též skutečnost, že z dokazování vyplynulo, že v závěru žalovaného období proběhla vzájemná schůzka a jednání obžalované , poškozené Nagyové a svědků Nečase a Poula, přičemž výsledkem tohoto jednání byla dohoda o ukončení pracovního poměru, takže rozhodně žádná negativní skutečnost či informace svědčící o tom, že by snad došlo k ukončení pracovního poměru či rozchodu těchto osob v pracovních záležitostech v nějakých negativních souvislostech, protože pokud by k tomu jinak takto došlo a současně by došlo i k porušení etického kodexu, pracovních smluv a všech citovaných materiálů ze strany státního zastupitelství, jistě by nedošlo ze strany Úřadu vlády ČR k dohodě o ukončení pracovního poměru, ale spíše k využití institutu o okamžitém zrušení pracovního poměru či případně k jinému způsobu ukončení pracovního vztahu a k podání trestního oznámení. V této souvislosti je třeba i k námitce státního zastupitelství ohledně otázky podaného trestního oznámení, které mělo dokumentovat trestnou činnost obžalované, uvést, že z citovaného trestního oznámení založeného na str. 1 a násl. trestního spisu vyplývá a ve druhé větě tohoto trestního oznámení se uvádí, že toto je podáváno na neznámého pachatele a v obsahu tohoto trestního oznámení jsou uvedena jména, příjmení a nacionále celkem asi pěti osob, o kterých se oznamovatel domnívá, že by se mohly k této otázce citované v trestním oznámení vyjádřit. Mezi nimi je i osoba obžalované. Z textu tohoto trestního oznámení však jednoznačně vyplývá, že oznamovatel těchto pět osob nepovažuje za osoby podezřelé, ale toliko pouze za osoby, které by mohly mít znalost o této záležitosti.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že napadený rozsudek, i když je jeho odůvodnění v některých částech třeba i trochu šroubovanější, jinak splňuje všechny náležitosti, které na něj klade ustanovení trestního řádu, jde o odůvodnění řádné, pečlivé, výstižné, přiléhavé a jasné, a protože skutečně přes veškeré rozsáhlé dokazování nebylo zjištěno, že by žalovaným jednáním došlo ke spáchání trestné činnosti, bylo tudíž rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto usnesení a odvolání státní zástupkyně bylo jako nedůvodné zamítnuto.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení n e n í další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje nejvyšší soud (§ 265c tr. ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro

nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 29. dubna 2014

JUDr. Jaroslav P y t l o u n , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jitka Dörflová